

Η ΒΑΡΥΣΤΟΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Μόλις βγήκαμε απ' το Ίπποδρόμιο, όπου ο περίφημος θηριοδαμαστής Τζον Σίπερτ είχε δώσει μία πολύ ενδιαφέρουσα παράσταση με αντιπροσώπους όλων των άγριων θηρίων της Αφρικής, ο Γεδών Σιθίθ, ο Αμερικανός με τον οποίο είχα γνωριστεί μέσα στο θέατρο, με παρακάλεσε να πάμε να του προσφέρω μία μπίρα. Δέν άρνήθηκα, γιατί ο Γεδών Σιθίθ είχε από κείνους τους τύπους που ξέρουν να σπλαβώνουν έναν άνθρωπο.

- Όταν ήπιαμε την πρώτη μπίρα, με ρώτησε :
- Θυμάσαι εκείνη τη μεγάλη τίγρη που πηδάδες τόσο χαριτωμένα στην παράσταση και που κόντευε να φάη το γυναικό της ;
- Την πρόσεξες καλά ;
- Πολύ καλά μάλιστα !
- Έ, λοιπόν είχε πολύ καλό ζώο.
- Όχι διότι... Έμένα μου φάνηκε πολύ ευγενικό και πολύ καλό; πρέπει ζώο. Μήπως όμως έχεις σχετιστεί περισσότερο μαζί της ; Έγώ πρώτη φορά τη βλέπω.
- Την ξέρεις τσον κατό. Την είχα γνωρίσει στην Νέα Υόρκη, πριν την φέρει εδώ ο κύριος της. Και απ' την πρώτη στιγμή που την είδα...μου έφαγε το δεξί μου χέρι !...
- Σοβαρός ;
- Σοβαροτάτα ! Μά, δέν πρόσεξες το δεξί μου χέρι ; Η άλλη θεια είχε πως τώφτιαζε τεχνίτης και δέ φαίνεται με είνε ψεύτικο.
- Ναί, καλά λές !...Σε λυκούμαι φίλε μου !
- Άχ ! αχ ή άνοθεματιμένη Τίγρης ! Αυτό όμως δέν είναι τίποτα μπρός σε κάτι άλλο που έβλεπα...
- Τί ; μήπως είνε ψεύτικο και το άριστερό σου χέρι ;
- Όχι. Πλήρως όμως πρότιμο...
- Έπειδή σουφαγε ή τίγρη; το χέρι ;
- Άκριβώς ! Άστειο σού φαίνεται ;
- Όμολογώ πως...
- Έχεις δίκιο, αγαπητέ μου ! Το πράγμα κατανάει άπιστευο ! Και όμως έβασα εκατό δολάρια.
- Έ-να το δολάρια !

Είπε στο μεγαλύτερο γιό του, το Μουχτάρ :

- Θά πληρώσεις και σύ, θορέ !...

Και ο Μουχτάρ έπληρωσε 150 πουνγιά. Αύτη ήταν ή ψυχολογία του Άλλη : Έναν-έναν δέν εφοβότανε τους ανθρώπους. Έτρεμε όμως στην ιδέα μιάς Έπαναστάσεως του λαού.

Όσοι φορές δαναείζονταν από τους υπηκόους του μεγάλο ποσό, ήθελε να το παίρνει σε χρυσά νομίσματα, κατόπιν όμως τά έπληρωνε σε άσημενα, και όχι στην άξια που είχε το άσημι σά Γιάννενα. Άλλα σύμφατα με τη διατίμησή του στην Κωνσταντινούπολη, κ' έτσι εκέρδιζε τη διαφορά, που ήταν άρκετά σημαντική.

Στά 1814 ο Άλλης αγόρασε από έναν πλανόδιο Ίταλό έμπορο μία μεγάλη συλλογή από ρολόγια, δαχτυλίδια, ταμπακοθήκες και την άλλη μέρα άρχισε να τά δω ο ί ε η... επί πληρωμή στους υπηκόους του. Εζάλισε πρώτο το άρχιεπισκοπο Ίωαννίνων και τού είπε !

- Δέσποτα, να ένα ρολόι για σένα φραισιότατο λαμπρό !...
 - Ευχαριστώ πολυχρονιμένε...
 - Ναί, αλλά ύβριο θά μου κάνεις και σύ ένα δώρο από εξήντα τσεκίνα !
- Έπειτα, καθένας από τους προεστούς έλαβε το δ ω ρ ο του και έστειλε την φορέμειν από τον πρωτότυπο δωρητή άξια του, σε χρυσά νομίσματα.
- Γιά ν' αύξηση την περιουσία του ο Άλλης δέν είχε κανένα διαταγμό, και τά περισσότερα κατοχυγήματά του είχαν έλατήριο τη φιλαγογία. Έβριχνε στη φολακή γερουσία, χήρες, όρφανά για να τους κατόχη την περιουσία. Έπαιρνε ό,τι εύρισκε, όσο φτωχικό και άν ήταν, όσο τιποτένιο. Μέσα στά ύπόγειά του μαζεύονταν ταντζερές, καζάνια, μαγκάλια και άλλα μικρής άξιας πράγματα. Έγδυνε τόν κοσμάκη. Στά 1807 έλαβε την άνάγκη να χύση κανόνα. Άνοιξε λοιπόν τις άποθήκες του (τά κλειδιά τά κρατούσε πάντα ο ίδιος) και έβγαλε χιλιάδες οκάδες χάλκινα μαγειρικά σκεύη !
- Τί έγενε ή χολοσοαία περιουσία του Άλλη Πασσά, μετά τόν τραγικό θάνατό του, είνε γνωστό στους άναγνώστες μας και από προηγούμενο άρθρο μας. Έφαρμόστηκε στην περιστασι αυτή ή αλήθεια της Έλληνικής παροιμίας : «Αντομαζώματα, διαβολοσκοπίσματα !»

© Ιστορικός

— Έκατό ! Άκου τώρα πώς έγινε το πράγμα. Έκει πού γυνούσα μία μερα άφηρημένος στά παρασκήνια του Ίπποδρόμιου, ζητώντας κάποιον φίλο μου μηχανικό, άκούμησα άφηρημένος στο κλουβί αυτής της τίγρης. Άξιαμα όμως, εκεί που κοιτάζε κάτι έλέφαντες να χορεύουν φός, αισθάνομαι κάποιον τρομερό πόνο στο χέρι. Γυρνάω και βλέπω, ή μάλλον δέν βλέπω το δεξί μου χέρι, που τό είχα περάσει-άφηρημένος-άνάμεσα απ' τά κάγκελα του κλουβιού. Είδα μόνον την τίγρη να τοιγανίζει τό χέρι μου με μεγάλη ήδονή. Και, πριν προσφάσω να καταλάβω περί τίνος πρόκειται, παρουσιάζεται μπροστά μου και ο θηριοδαμαστής-ο άγριάνθρωπος Τζον Σίπερτ-και άρχίζει τις φωνές : «Παλιάνθρωπε ! δολοφόνε ! Σού είπα εγώ να δώσης της τίγρης μου να φάη ; Θά με τό πληρώσεις ακριβιά αυτό !»

— Τι έκανε λέει ; φώναξα τότε κ' εγώ έξω φρενών.Δέ μουφτανε πού μουφανε ή τίγρη; το χέρι μου, μου ζήτησ τότε και όρετα ; Έγώ καθόμουν ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να πειρώξω κανένα. Κι άξαφνα, στά καλά καθούμενα ή τίγρης σου μου σκίζει τό σακκάκι και μου ρωτά, ως έκ περισσού και τό χέρι ! Θά σου κάνω μήνυση να μ' άποζημιώσης !

— Έγώ ; εγώ να σ' άποζημιώσω ; μου άποροίθησε τότε ο θηριοδαμαστής. Δέν πιστεύο !...Έσύ πρέπει να μου δώσης εκατό δολάρια, επειδή ή τίγρης μου μπορεί και να ψοφήση απ' το βρομοκρέας σου πού έφαγε !...

— Έ ; Πώς ; Θά ψοφήση, λέει, απ' το βρομοκρέας μου ; Τό κρέας μου, πρέπει να ξερξω κούρε, είνε καλύτερο απ' το δικό σου. — Πιθανόν ! πολύ πιθανόν ! Μά να τό φυλάξ για τόν εαυτό σου και να μην τό δίνης στά θηρία μου !

— Και ποιός σου είπε πως έδωσα μόνος μου το χέρι μου στην τίγρη σου να τό φάη ; Έκείνη μου τ' άπαξέ.

— Έπρεπε νάχρη το νου σου ! Ίσως τότε να ψοφήση το ζώο μου...Και άν δέν ψοφήση, σίγουρα θ' άρροστήση και θά πληρώσω τά μαλλοκέφαλά μου σε γιατρούς και γιατρικά !...

— Μά καλά, τόσο λεπτό στομάχι έχει ή τίγρης σου, για ν' άρροστήνη μ' ένα τόσο διά κομματάκι κρέας ;

- Βεβαίως ;
- Και γιατί παρακαλώ ;
- Διότι υποφέρει άκόμη από τό στομάχι, απ' τόν καιρό πού έφαγε έναν απ' τους ύπηρετές μου ! Τόν κατάπιε όλοκληρο με τις μπότες του και τά σηρούνια του. Και ο γιατροός της όρισε διαίτα. Γαλακτοτροφία !...
- Γαλακτοτροφία ;
- Γαλακτοτροφία, μάλιστα !
- Κ' έτσι-συνεπλήρως ο Γεδών Σιθίθ, — έβασα τό χέρι μου και άναγκάστηκα να πληρώσω κ' εκατό δολάρια πρόστιμο : Τ' άκούξ φίλε μου ; Τ' άκούξ να λές !...

Ζωρζ Ωριόλ

Μόλις βγήκαμε απ' το Ίπποδρόμιο...

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΑΡΩΝ Η ΦΑΛΑΚΡΑ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Όπως είνε γνωστό, ο Ίταλός ποιητής, άεροπόρος και υπερ-πατριώτης Ντ' Ανούντσιο, έχει φοβερή φαλάκρα. Ούτε μία κόν τρίχα δέ βρίσκειται στο κεφάλι του.

Σχετικώς με την φαλάκρα του αυτή βρέθηκαν τελευταίως αί έξι άποκαλύψεις στά χειρογράφα της τελευταίας άποθανούσης Ίταλίδος συγγραφέως και καλλιώς φίλης του ποιητού Ματθίλδης Σερφού.

...Όταν ήταν είκοσι χρόνων ο Γαβριήλ ντ' Ανούντσιο είχε θανάμια μπουκλάτα μαλλιά, χρώματος καστανού ύποχρόσου. Σε μία μονομαχία όμως πού έκανε τότε, χτυπήθηκε δυνατά με σπάθι στο κεφάλι.

Τό αίμα άρχισε να τρέχη άφθονο.

Ο Ιατρος πού έτρεξε να τόν περιποιηθή εσάστισε μόλις είδε τόσο πολύ αίμα κ' έβριξε στο κεφάλι του ποιητού όλοκληρο μπουκάλι ύπερχλωριούχου σιδήρου για να σταματήση την αιμορραγία.

Η πληγή εύτυχώς ήταν πολύ επικάλυψη και έβλεπεν πολύ γήγορα. Ο ύπερχλωριούχος όμως σίδηρος, κατέστρεψε τους βολβούς τών τριχών κ' έτσι ή πλούσια κόρη του ποιητού έχάρθηκε σε λίγες μέρες κ' έμεινε στη θέση της ή...φεγγοβόλος φαλάκρα του !...

